

Prædiken til 2. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 16-24

Gud Faders Ånd! kom til os ned
med himlens ild: Guds kærlighed!
Læg på vor tunge nådens røst
med livets ord til evig trøst!

Når man vil holde en fest er det afgørende, at alt er gennemtænkt og i orden. Gæsterne skal ikke sidde og overveje, om de nu overhovedet får noget mad. Alt skal serveres, alt skal så vidt muligt være i orden. Det er forudsætningen for, at gildet bliver godt. Værten skal også på forhånd overveje om den invitation, der udsendes, er ærlig ment – ellers skal han slet ikke invitere. Den fjollede fætter skal være velkommen, når han kommer, ellers skal han slet ikke inviteres. I og med at man inviterer, siger værten også, at han gerne vil have med den, han inviterer, at gøre. Det er en forudsætning. Der kræves sådan set ikke noget af gæsten. Og så alligevel. Det gør der. Der kræves først og fremmest det, at gæsten siger ja til invitationen, og det er slet ikke så lidt endda. Gæsten skal sætte tid af til det og bringe sig selv hen til festen, men han eller hun skal først og fremmest sige ja til invitationen. Det kunne lyde temmelig let, det med at sige ja, til en invitation, men det er det

ikke altid. Nogen siger ja med det samme, fordi de kender den, der inviterer og føler sig godt tilpas i vedkommendes selskab. Andre tøver, fordi de overvejer, om den slags selskaber overhovedet er noget for dem, eller om de hellere vil bruge deres kostbare tid på en anden måde. Andre kan overveje om invitationen nu er ærlig ment. Er det bare af pligt, jeg er inviteret – skulle jeg i virkeligheden hellere sige nej? Nogle kan tøve, fordi de ikke er så sikre på, at de gerne vil have med den, der inviterer, at gøre. Nogen siger altså ja med det samme og uden at skulle overveje sagen, for den er klar. Mens andre har deres skrupler, skrupler, som ødelægger gildet for dem.

Værten i dagens tekst inviterer af et rent hjerte. Han vil gerne have med dem, han har inviteret, at gøre. Han har ikke noget problem med at vedkende sig dem. Det er jo Gud, der er værten – for ham er det naturligt og rigtigt at invitere sine egne børn, sin egen skabning, sine egne små billeder med til festen. Han venter med glæde de inviterede. Han hører sammen med dem, og de hører sammen med ham, - så let er det.

Men gæsterne har meget svært ved at sige ja. De har så svært ved at sige ja, at de får

sagt nej. De vil hellere bruge deres tid på noget andet. De vil ikke have med værten, med Gud at gøre. De er høflige mennesker, så de siger ikke bare nej, de finder en grund, en grund, som de selv mener, er helt reel. De to første har købt noget – henholdsvis en mark og fem par okser, og den sidste har lige giftet sig, så han skylder sin kone at være sammen med hende.

De er ikke opmærksomme på, at det er Gud, deres skaber og Jesus, deres frelser, der inviterer. De gør sig ikke klart, at det netop er med base i dette forhold til Gud, deres liv kan leves sandt. De er ikke klar over, eller de vil ikke tro, at det virkelige liv, det ægte liv udspringer af, at man erkender, at man ikke kan skabe og kreere sig selv, men at man er skabt og villet af Gud. De forstår ikke, at de frie liv leves der, hvor tilgivelsens ord har lydt, og der, hvor ondskaben er fordrevet. De mener tværtimod, at det ægte, det virkelige liv – det skaber man selv. De tror, at de formuer, de selv skaffer sig, gør dem evigt lykkelige; de tror, at det menneske de har giftet sig med kan give dem evig skønhed og ungdom, evig selvbekræftelse. Men de tager fejl. Alt det, de tror, er evigt og bestandigt, er det ikke. Kingo siger det meget bastant i sin salme ”Far verden far vel” Om det man kan eje og identificere sig med, siger han:

O rigdom og guld
du jorderigs afgud i skinnende muld!
Du er dog af verdens bedragelig ting,
som vokser, aftager og veksles omkring,
du er dog, i højeste mærke og med,
forfængelighed

forfængelighed.

Og om alderen og seksualiteten kan han sige:

Hvad er mine år,
som smugende svinder og snigende går?
Hvad er min bekymring? mit tankefuld
sind?
min sorrig? min glæde? mit hovedes spind?
Hvad er mit arbejde? min møje? min sved?
Forfængelighed,
forfængelighed.

Ak, kødelig lyst,
som mangen med dødelig læbe har kyst,
dit fængende tønner, din flyvende gnist,
har mangen i evige luer henhvist
din skål synes honning, men drikken er led,
forfængelighed
forfængelighed.

Kingo siger så, at man skal undgå det bedrag, som livet er, og i stedet vide, at virkeligheden, den virkelige glæde, den virkelige ære finder man hos Gud. F.eks. siger han om alderen – at tiden ikke eksisterer hos Gud:

Der skal mine år
begyndes i evigheds dejlige vår,
der skal ikke dagen ved solen opgry,
ej månen tilmåle mig næde og ny,
men Jesus er solen, hvis stråler er strø’
d
i Abrahams skød,
i Abrahams skød.

Ja, i Guds rige har alt bestandighed, det er her, alt det virkelige findes.

Andre, f.eks. Grundtvig ville sige det mindre radikalt. Han ville sige, at det liv, vi lever i verden og med hinanden, bestemt er noget værd, ja, at det betyder alt for os, og det kan det også roligt gøre, hvis vi ved, at alt er Guds gave – udgangspunktet og endepunktet er Gud. Når vi oplever kærligheden i vores verden, så kan vi det, fordi Gud har skabt os i sit billede, så vi kan elske. Vores kærlighed er blandet med egoisme - det skal vi erkende, og når vi erkender det, kan vi få tilgivelse – så vi kan komme videre med vores liv, så vi kan få mod til at elske og lide og leve. Og hvis du i dit liv har tider, hvor du føler stor ensomhed, hvor du synes, at verden er tom for godhed og kærlighed, ja, så er Gud der med sin kærlighed, som aldrig svigter. Dit udgangspunkt må ikke være dig selv – sådan i én lang række, - for så går dit liv under, når du ikke længere kan tro, at du selv kan skabe det perfekte liv. Når fattigdommen truer, når din elskede dør, så vil du blive til intet, så vil du gå fortabt, hvis du kun kan tro på dig selv og ikke vil tage imod invitationen til at tro på, at du har en Gud og en frelser.

Det er ikke rigdommen eller det gerne at ville være i god form og udskyde alderdommen, og det er heller ikke seksualiteten, der er noget i vejen med, men du er dårlig stillet, hvis din verden står og falder med det. Hvis du derimod tør tro, at du har det ryg-stød, som det giver at vide, at man aldrig er eller kan blive alene i verden, ja så kan du også i ro nyde dit liv. Så får du øjnene op for, at livet her og nu har evighedskvalitet, fordi rammen om dit liv er Guds kærlighed. Med Guds invitation i ryggen kan du se fa-

rerne og onskaben i øjnene og glæde dig over livet nu og livet engang i Guds rige.

Når du forstår, at du ikke skal bedømme Guds kærlighed, men at du skal turde leve på baggrund af den, så er du dér, hvor folkene på vejene og langs gærderne befinder sig – så er du der, hvor du ikke synes, at du taber noget af dig selv ved at sige ja til invitationen. Tværtimod vinder du glæden tilbage ved at sige ja. Ja til livet, ja til skaberen og ja til frelseren.

Amen

Johanne Elisabeth Sloth

Bjerreby og Landet

Salmer:

725, 425, 385, 318, 317, 475

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk